

Sygn. akt I UK 417/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania E.L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację E. L. od wyroku Sądu Okręgowego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w N. z dnia 9 października 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w N. z dnia 16 maja 2012 r. w przedmiocie odmowy prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Ustalono, że ubezpieczony pracował jako mechanik samochodowy, nie wykonując pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, zawierała wniosek o uchylenie wyroków sądów obydwu instancji albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. Została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i

rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz niewłaściwe zastosowanie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), a także naruszenia przepisów postępowania – art. 233 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. przez dokonanie dowolnej oceny stanu faktycznego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący odwołał się do występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych, potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz tego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Wskazał na naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz zastosowanie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do oceny pracy wykonywanej od 1969 r. Jako drugie istotne zagadnienie prawne skarżący określił kwestię dopuszczalności przyjmowania przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako pierwszej instancji, podczas gdy podstawowym zarzutem apelacji było zakwestionowanie właśnie tych ustaleń, stanowiących podstawę wyroku. Podniósł także potrzebę wykładni art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jako budzącego poważne wątpliwości.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, którego jednak nie sformułował w sposób umożliwiający choćby ustalenie jego treści. Przyjęte jest w judykaturze Sądu Najwyższego, że jeżeli skarżący powołuje się na przyczyny kasacyjne ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to powinien wywieść i uzasadnić problem prawny w sposób zbliżony do sposobu obowiązującego przy

przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Problem prawny postawiony do rozstrzygnięcia musi być oczywiście postawiony na tle dokonanych ustaleń (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl.; z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203; z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.).

Nawiązując do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń i oceny dowodów oraz do powiązania we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnień wykładni przepisów prawa materialnego z nieustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. art. 398³ § 3 k.p.c.), skarżący nie wypełnił warunków stawianych temu wnioskowi.

Niezbędna jest także uwaga, że równoczesne powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi nie wspiera wniosku o przyjęcie jej rozpoznania jako opartego wówczas na wykluczających się przesłankach. Skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).

r.g.